

νοῦμ Ζάχρα. Καὶ κείνη ἔκραξεν ἄλλο γιατρό. Ἐξέ-
τασ' ἐκείνος τὸ γιατρικὸ καὶ μᾶς εἶπε πὼς εἶναι ἰώδιο
καὶ πὼς ἂν τόπερα θὰ μὲ ξεπάστρευε. Τότες ἡ κυρὰ
μου διάταξε καὶ πιάσανε τὸν κακούργο τὸν γιατρό καὶ
τὸν ἐροῦσανε στὴ φυλακὴ. Ὡ, πόσο ἦτανε καλὴ γιὰ
μὲν ἡ γκιουζέλ Ζάχρα!

§

Ἀγάπησε ὁμως κατόπι στὰ καλά ἡ γκιουζέλ Ζά-
χρα ἕναν ἄλλο γιατρό, ἕναν ὁμορφο γιατρό, καὶ κεί-
νον Ρωμιό. Κεῖνον ἤξερα πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Τὸν
ἀγαποῦσε τρολλά, μὲ μανία! Καὶ τοὺς φύλαγα πάντα
καλὰ νὰ μὴν καταλάβει κανένας τίποτα. Μὰ κ' ἡ γκιου-
ζέλ Ζάχρα μ' ἐπρόσεχε πάντα καὶ μ' ἀγαποῦσε πολὺ.

Μὲ κείνον τὸν ὁμορφο Ρωμιό, —«γκιουζέλ Γκιάουρ»
τὸν ἔλεγε, — ἔκαμε κ' ἕνα παιδάκι. Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ
ὁ ἄντρας της, ὁ Ἰσμαήλ πασσᾶς, τὴν ἐχώρισε.

Μὰ κείνη τοῦ λέει: —«Ἐγὼ θὰ φύω. Δὲ θὰ μὲ
διώξεις ἐσύ.»

Ὁ πασσᾶς ἐθύωσε πολὺ καὶ τῆς εἶπε: —«Ἐίσαι
μὰ παλιγοναίκα.»

Μὰ κείνη τοῦπε: —«Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μὲ πεῖς
ἔτσι. Ἐγὼ δὲν ἐπῆρα ποτὲ ἀπὸ κανένανε παραόδες.
Ἐγὼ πληρώνω ἐκείνους π' ἀγαπᾶω.»

Κι ἀμέσως ἐδιάταξεν ἡ γκιουζέλ Ζάχρα νὰ ζέψου-
νε τὸ δρόμο της τ' ἀμάξι. Καὶ μπροστὰ στ' ἀμάξι, σὺν
πριγκήπισσα πού ἦτανε, εἶχε σεῖζηδες, πὸν τρέχανε
μπροστὰ κι ἀνοίγανε τὸ δρόμο μὲ φωνές. Καὶ μπῆκε
στ' ἀμάξι ἡ γκιουζέλ Ζάχρα καὶ τοῦ ἄφηκε γειές γιὰ
πάντα.

Ἀληθινὰ πὸ πολὺ ἀπὸ τὸν πασσᾶ ἐλυπήθηκα ἐγὼ
σὺν ἔσυνε ἡ πριγκήπισσα.

Ἦτανε ὁμορφη καὶ καλὴ καὶ παραξένη γυναίκα ἡ
πριγκήπισσα ἡ κομοξιάκουστη, ἡ χανοῦμ Ζάχρα, ἡ
γκιουζέλ Ζάχρα!...

Σόρα Ὀκτώβρης 1919

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη ἈΠΟ ΓΡΑΜΜΑ ΕΡΓΑΤῆ

ΠΑΡΙΣΙ, 2 τοῦ Νοέμβρη 1919

Ὅσες φορὲς πέρασα ἀπ' τὴν Ἀθήνα, τὰ μόνα φι-
λολογικὰ ἔργα ποῦ εἶδα εἶτανε οἱ ἱστορίες τῶν ἀρχι-
λιστῶν, ὁ μυστικὸς ἀστυνόμος Gigomar, ἡ περιοδεία
τῆς Παναγίας στὴν Κόλαση κτλ. Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν
ἔγραψαν ἀνεκτὰ ἔργα οἱ φιλόλογοι τῆς Ἑλλάδας,
μὰ τὰ ὅσα ἔγραψαν δὲν εἶναι προσιτὰ γιὰ τὸ δυστηχι-
μένο αὐτὸ λαό. Τὸ μόνο ἔργο πὸν πέρασε στὰ χέρια
μου, εἶτανε ἕνα θαυμάσιο διήγημα μὲ τὸν τίτλο «Στὸ
Ἄλιπυρο» γραμμένο μὲ τέχνη ἐπάνω στὴ ζωὴ τοῦ ἐρ-
γῆτη, δὲ θιμᾶμαι ὁμως τὸν συγγραφέα. (Σημ. τοῦ
«Νοῦμα»: Συγγραφέας του εἶναι ὁ Κώστας Παρορί-
της). Τὸ 1912 διάβασα μιὰ στατιστικὴ γιὰ τὴ φιλολο-
γία ὅλων τῶν λαῶν, ἐνὸς ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ καὶ
εἶδα μὲ μεγάλη μου ἐκπλήξη, πὼς τὸ Σιάμ (χώρα πὸν
μόλις τώρα πέρνει τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ) ὑπερε-
ρῆσε τὴν Ἑλλάδα 12 χιλιάδας τόμους. Ἄλλο ἕνα
πάλι πὸν διάβασα προχτές σὲ μιὰ ἀθηναϊκῆ ἐφημερίδα
καὶ τὸ γράφω ὁπὼς ἔχει:

ΕΖΗΤΗΣΑΝ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Οἱ ἀγρόται τῆς Θεσσαλίας ἐζήτησαν δασκάλους.
Βλέπουν τὰ παιδιά τους καὶ μεγαλώνουν εἰς τὰ σκότη
τῆς ἀμαθείας καὶ φοβοῦνται ὅτι αὐτὸ θὰ συντελέσει
νὰ μείνουν σκλάβοι τῶν κεφαλαίουχων καὶ θύματα με-
ρικῶν τσαρλατάνων πολιτικῶν, ὅπως—δυστυχῶς—
καὶ οἱ γονεῖς των. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ παιδιά
τους ἀπὸ μιὰ παρόμοια τύχη, ζητοῦν γι' αὐτὰ δασκά-
λους, σχολεῖα, μόρφωσιν. Μολονότι τὸ σημερινὸ σχο-
λεῖο στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι ἐκεῖνο πὸν μπορεῖ νὰ δό-
σει τὰ απαραίτητα ἐφόδια στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὴνθῆ
ἐναντίον τῶν πάσης φύσεως βδελῶν πὸν θὰ τὸν ἐκ-
μεταλλευθοῦν, ὁμως ἡ ἀπαίτησις τῶν ἀγροτῶν δεῖχνει
καλὰ τί θὰ ἔκαναν αὐτοὶ οἱ ἀγρόται, ἐὰν ἀπ' αὐτοὺς,
καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ κράτος ἐξηγοῦντο ἡ μόρφωσις τῶν παι-
διῶν των.

Θὰ ἐγίνοντο καὶ στὸν τόπο μας τὰ ἐκπαιδευτικὰ
θνήματα πὸν ἔγειναν παντοῦ ὅπου ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι
στὰ χέρια τοῦ λαοῦ καὶ ὄχι στὰ χέρια μερικῶν κομμα-
ταρχῶν.»

Ὅλα αὐτὰ μᾶς δίνουν νὰ καταλάβουμε πὼς τὸ ἐπί-
σημο κράτος, δὲν πέρνει καμιὰ πρόνοια γιὰ τὴν ἐκ-
παίδευσις τοῦ Ἑλλήν. Λαοῦ. Βλέπουμε μάλιστα πὼς
συμφέρο του εἶναι νὰ μὲναι ὁ Ἑλληὴν. Λαὸς στὴν ἀμά-
θεια. Κι ἀπόδειξις, ὅταν ὁ Κεφαλονίτης Ἀντύπας
ἔβηκε νὰ κάνει κάτι γιὰ τὴ μόρφωσις τῶν Θεσσαλῶν
νεογῶν ἰδρύοντας λαϊκὰ σχολεῖα, τὸν ἐδολοφόνησαν
μέσα στὴ κατοικία του, χωρὶς ν' ἀκουστεῖ καμιὰ δια-
μαστουοία τῶν φιλολόγων ἐναντίον τοῦ δολοφόρου.
Κατόπι υἱὸς ἔρογεται ὁ Δούγγαν πὸν ἔκανε τὸ πρῶτο
προσθετικὸν σχολεῖο στὴν Ἀθήνα καὶ ὅλος ὁ τίπος καὶ
ὁ κλήρος σηκώθηκε ἐναντίον του, καὶ μιὰ νύχτα μερι-
κοὶ πληρωμένοι τοῦ ἔβαλαν φωτιὰ καὶ τῆκαψαν.

Ἐπειτα τὸ σχολεῖο τοῦ Δελιοῦζοῦ στὸ Βόλο τὸ
κατηγόρησαν ὅτι διδάσκει τὴν ἀθεΐα, καὶ ἔτσι οἱ τσαρ-
λατάνοι, ἤθρανε υἱὰ αἰτία καὶ τῆκλεισαν κι αὐτό.
Γι' αὐτὸ ἐμεῖς οἱ λίγο υιοσφωμένοι ἐργάτες δὲν πεοι-
μένουμε τίποτα πὰ ἀπ' τὸ ἐπίσημο κράτος, καὶ ἀπο-
τεινόμαστε σὲ ὅλους τοὺς φιλόλογους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς
τῆς Ἑλλάδας, καὶ σᾶς λέμε: Σεῖς οἱ ὅποιοι ἀγωνιστή-
κατε νὰ τὴ διάδοσις τῆς δημο. γλώσσας καὶ καταδιο-
γνήκατε καὶ ὑβριστήκατε ἀπὸ ὅλους, καὶ ἀπὸ οὐτὸν
ὅλον τὸν Ἑλλήν. Λαό, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ λαὸς σήμερα
κατάλαβε τὸ λάθος του καὶ ζητᾶ νὰ τὸν σώσετε ἀπὸ
τὴν ἀμάθεια. Ἰδρύσατε νυχτερινὰ σχολεῖα ὅπως εἶναι
τέτοια σ' ἄλλη τὴν Εὐρώπη, μὲ νῆο σύστημα ἐκπαιδεύ-
σε- ἄνι σὺν αὐτὸ πὸν ἔσιναι τὸ νυχτερινὸν σχολεῖον
τοῦ Πανασσῶν! Ἐνεογήσατε νὰ σταλοῦνε δασκάλοι
στὴ Θεσσαλία, πάστε ἐπιτέλουε τὴν ἐκπαίδευσις στὰ
γέροια σας καὶ θὰ βοήθη πολλοὺς ἐνοῦατες στὸ πλεορό-
σα, μινθῆτε τοῖς ἀλλοῖστο τοὺς φιλόλογους τῆς Αἰγύ-
πτου, οἱ ὅποιοι δὲν περιοριστήκανε μόνο στὴν ἐκδοσις
τοῦ περιοδικοῦ «Γοῦμασ» ἀλλὰ καθήμενωὺς ἐκδί-
δουν καὶ νῆα βιβλιασάκια, (brochurs) μετασφᾶζον-
τα- ἄνι τὸν μενάλων φιλοσόφων τῆς Εὐρώπης
στὴ δημοτικὴ γλώσσα, ἐπίσης καὶ πολλὰ προσιτὰ
ἔλλην. ἔργα.

Χρᾶσι σ' αὐτοὺς πὸν υἱὸς στέλλουν καὶ ἐκδοσις
πὸν γίνεται, εὐτύχησαν οἱ Ρωμιοὶ ἐνοῦατες πὸν μα-
τσητήκανε ἐδῶ ἔνεκα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, νὰ
διαβάσουν κάτι γιὰ τὴ μόρφωσὴ τους.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥΣ
(Ἐργῆτης)

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ο ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια ἀπάντησα ἓνα γλυκύτατο δειλινό, τὸν περιφίμον Ἰδαλγὸ ἱππότη, στὴν ὡμορφη πατρίδα του. Βρισκόμαστε μὲ τὸν «Ναύαρχο Μιαούλη» στὴν Καρθαγόνα. Πλανημένος, μὲ κάποιον Ἰσπανὸ ἀξιωματικὸ στὴν ὡμορφη ἐξοχή, μὲ τοὺς γραφικoὺς λόφους σπαρμένους ἀπὸ ἀνεμόμυλους, τὸν κατὰλαβα νὰ περνᾷ τόσο κοντὰ μου, ἄκουσα τόσο καθαρὰ τὸ ποδοβολητὸ τοῦ Ροσιάντε του καὶ τὸ ξεψυχισμένο του χλιμίντρισμα, ἔνοιωσα τὸν ἀέρα γύρω μου τόσο γεμάτο ἀπὸ μιὰ θλιβερότητα ἡρωϊκῆ πνοῆ, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ μὴν πῶ στὸ συνοδὸ μου:

—Δὲ οὔς φαίνεται πὼς πέρασε κοντὰ μου ὁ Δὸν-Κιχώτης;

—Πάντα περνᾷ κοντὰ μας ὁ θλιβερός ὠραῖος ἱππότης! μού εἰπ' ἐκεῖνος.

Τὸ «θλιβερός» μού τὸ τόνισε μ' ἓναν τρόπο, ποὺ εἶχε τὸ ἴδιον του. Ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός, μιὰ ἡμέρα πρὶν, εἶχε κάποιον ζωηρὸ ἐπεισόδιο μ' ἓνα δικὸ μας ἀξιωματικὸ μέσα στὸ καρρὲ τοῦ «Ν. Μιαούλη». Σὲ μιὰ συναστροφή ἐκλεχτῶν καλεσμένων, ποὺ εἶχαν ἔρθῃ νὰ πάρουν τὸ τσᾶι τους στὸ Ἑλληνικὸ καρράκι, ὁ λόγος ἔπεσε σὲ κάποιον αἰσθηματικὸν τοῦ δικοῦ μας τοῦ ἀξιωματικοῦ, γιὰ μιὰ ὡμορφη Κρεολή, ποὺ τὴ συναντούσαμε συχνὰ στὸ π α μ π ε λ λ ὸ ν τῆς λέσχης τῶν ἀξιωματικῶν. Στὰ κίosκια αὐτά, ποὺ ἔχουν τὰ Ἰσπανικὰ σωματεῖα τῆς Καρθαγένης γιὰ τὴν κολοκαρινὴ συγκέντρωση τῶν μελῶν τους, σὲ διάφορα καλοκαιρινὰ κέντρα—σὰ νὰ ποῦμε στὸ Φάληρο—μαζεύονται, ἀπόγιομα καὶ βράδυ, τὰ μέλη κ' οἱ καλεσμένοι τους καὶ χορεύουν,—πὼς χορεύουν!—κουβεντιάζουν, ἀκοῦνε μουσικὴ, φλερτάρουν. Ἐμεῖς συχνάζουμε στὸ π α μ π ε λ λ ὸ ν τῶν ἀξιωματικῶν. Κ' ἐκεῖ πλέχτηκε τὸ Ἑλληνο-Ἰσπανικὸ εἰδύλλιο, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ στὸ ἐπεισόδιο.

Μιὰ στιγμὴ, ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἀθῶα πειράγματα, ὁ Ἰσπανὸς ἀξιωματικὸς εἶπε στὸν Ἑλληνα σινάδελφό του:

—Αφήστε τ' αὐτά, φίλε μου! Ἔχετε γίνει ὁ Δὸν-Κιχώτης της...

Ὁ Ρωμιὸς ἀξιωματικὸς—μολοντί ἀπὸ τοὺς πρὸ διαβασμένους καὶ τοὺς πρὸ πολιτισμένους—ἔγινε κατακόκκινος. Τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Νὰ τὸν ποῖνε Δὸν-Κιχώτης; Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ συχωροῦσε ποτέ. Ὁ περιφίμος «Δογκιχωτισμός», ποὺ ἔβρομε τί σημαίνει στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ τοῦ εἶχε κολληθῆ γι' ἀνέλπιστο τίτλο ὁ Ἰσπανὸς σινάδελφός του, τοῦ τράνταξε τὰ νεῖρα. Αὐτὸς Δὸν-Κιχώτης; Ἕνας γελοῖος δηλαδὴ, ἓνας χαμένος, ἓνα κορροῖδο; Μ' ἂν δὲν ἦταν τέτοια προσβολὴ casus belli γιὰ ἓναν ἀξιωματικὸ, τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ εἶναι; Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ ζήτησε ἀμέσως τὸ λόγο ἀπ' τὸν Ἰσπανὸ. Λίγο ἔλειψε νὰ πιαστοῦνε.

Μπήκαμε στὴ μέση. Ἐγώ, ποὺ ἔτυχε νὰ διαβάω τότε τὴν περιφίμη μελέτη τοῦ Μπραντὲς γιὰ τὸν «τραγικὸ ἥρωα» τοῦ Θεοβάλτες, προσπάθησα νὰ ρίξω

τὸ πρῶτο νερὸ στὴ φωτιά. Ἔδωκα, μὲ λίγα λόγια, στὸν φίλο μου νὰ καταλάβῃ πόσο παραξηγοῦμε τὸν Δὸν-Κιχώτη στὴν Ἑλλάδα καὶ πόσο λίγο ὄβριστικό ἦτανε τὸ πείραγμα τοῦ Ἰσπανοῦ ἀξιωματικοῦ. Κάποια συνεννόηση ἄρχισε νὰ γίνεται. Καί, σὲ πρὸ ἥσυχῃ, ἀτμοσφαῖρα τώρα, ὁ Ἰσπανὸς μπόρεσε νὰ ἐξηγηθῆ καὶ νὰ πείσῃ τὸν Ἑλληνα σινάδελφόν του, ὅτι καμμιὰ πρόθεσι δὲν εἶχε νὰ τὸν προσβάλῃ. Περίμενε μάλιστα, ὅτι ὁ τελευταῖος θὰ τῶπαιρνε γιὰ τιμὴ του, πὼς τὸ αἰσθηματικὸν του ἔπαιρνε ἓναν τόσο ὠραῖο, ἱπποτικὸ χαρακτηρισμὸ.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ κατόπι ὁ Ἰσπανὸς ἀξιωματικὸς τὴν ἀντίληψη, ποὺ ἔχουν στὴν Ἰσπανία γιὰ τὸν τραγικὸ ἥρωα τῆς πατρίδας τους, τὸν παράκαιρον αὐτὸν ἱππότην, ποὺ τὸν δόξαζε ἢ μεγαλοφύια τοῦ Θεοβάλτες. Καὶ εἶδαμε τότε, ὅτι πρὶν γενῆ ἢ ἀποκατάστασι τοῦ Δὸν-Κιχώτη ἀπ' τὴ μεγάλη Κριτικὴ, ἢ συνείδησι τοῦ τόπου του δὲν εἶχε στημένο στὸ ψηλὸ καὶ μεγαλόπρεπο βᾶθρο, ποὺ τοῦ ταίριαζε.

Ἄπ' τὴν Ἰσπανία ἔφυγα, φέρνοντας μαζὴ μου, πολῦτιμο θυμητικὸ, μιὰ Ἰσπανικὴ ἔκδοσι τοῦ Δὸν-Κιχώτη, δῶρο Ἰσπανοῦ φίλου. Τὸ ὄνειρό μου ἦτανε ἀπὸ τότε νὰ μάθω Ἰσπανικὰ, μόνο καὶ μόνο, γιὰ νὰ μπόρῃσω νὰ διαβάσω τὸ ἀριστοῦργημα στὸ πρωτότυπο. Δὲν ἀξιώθηκα ὡς τὰ τώρα, παρὰ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ λεξικοῦ καὶ τῆς Γαλλικῆς μετάφρασις, νὰ χαρῶ λιγυσοτὲς μονάχα σελίδες. Τὸ ὄνειρο μου ἀπόμεινε ὄνειρο. Τώρα τὴν εὐτυχία αὐτὴ μού τὴ χαρίζει ὁ κ. Καρθαίος. Ὁ ποιητής, ποὺ μᾶς ἔδωκε τὴν ἀριστοτεχνικὴ μετάφρασι τῆς «Μπαλλάντας τοῦ Ρήντιγκ», δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἓναν «Δὸν-Κιχώτη» Ἑλληνικὸ, ποὺ μέσα του δὲ θὰ ξεθωριάσῃ ὁ Ἰσπανικὸς. Καὶ θὰ τὸν ξαναδιαβάσω τώρα, μὲ τὴ χαρὰ ποὺ βλέπει κανένας νὰ γίνεται, ὅσο μπορεῖ νὰ γίνῃ, πραγματικὸτητα, ἓνα ὠραῖο τοῦ ὄνειρου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

— ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΩΔΕΙΟ» θαυματουργεῖ, ἀπὸ τὰ πρῶτα πρῶτα βήματά του ἀκόμα. Ὑστερ' ἀπὸ τὴ σοφὴ διάλεξι τῆς καθηγητρίας του κ. Αὔρας Θεοδοροπούλου μὲ τὴν «Ἱστορία τῆς Μουσικῆς» τὸ ἑναρκτηδιὸ δηλ. μάθημα της, ποὺ γι' αὐτὸ γράψαμε στὸ περασμένο φύλλο, μᾶς ἔδωσε τὴν περασμένη Κυριακὴ πάλι μιὰ ἄλλη διάλεξι, πρώτης γραμμῆς κ' αὐτὴν, τὸ ἑναρκτητήριον μάθημα τῆς παιδαγωγίας τῆς σχολικῆς μουσικῆς. Ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολικῆς Μουσικῆς κ. Α'. Ἀργυρόπουλος μίλησε μὴν ὥρα περίπου γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ μαθήματός του, δίχως νὰ κοιράσῃ τὸ διαλεκτὸν τοῦ ἀκροατήριου, ποὺ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ ξεχωρίσαμε τὸν κ. Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ πολλοὺς καλλιτέχνες καὶ παιδαγωγούς, καὶ μίλησε μὲ τὴν ἐμπνευσι, μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς, καὶ μὲ τὴν πειστικότητά, ποὺ τὸ ἀκροατήριό του τὸν κατεχειροκρότησε. Ὑστερα, μαθήτριες τοῦ Ὡδείου, μὲ διαλεκτὴ φωνή, διδαγμένες ἀπ' αὐτὸν τραγοῦδισαν παιδικὰ τραγοῦ-

δια, συνθεμένα, από τους κ.κ. Μ. Καλομοίρη, Δ. Λαυράγκα, Κ. Ψάχο, Σ. Ἀστεριάδη, Κ. Σφακιανάκη, Γ. Λαμπιλέτ, Α. Ριάδη, Α. Ἀργυρόπουλο κλπ. και τὸ «Τρί, ρί, τρό», τῆς κ. Χαρίκλειας Καλομοίρη, πού ἄρεσε ὑπερβολικά. «Ὅλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ὠραίαν αὐτὴ μουσικὴ γορτὴ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τὸ «Ἑλληνικὸ Ὀδείο» θὰ μᾶς δώσει, κοντὰ στ' ἄλλα, και τὸ κατάλληλο τραγουνδάκι γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Ἀναγνωστικὸ στὴ δημοτικὴ γλῶσσα

Τιπώσαμε στὸ περασμένο φύλλο ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ καινούριο ἀναγνωστικὸ τῆς Δ' Τάξης τοῦ δημοτικῶν σχολειῶν, ἢ «Πατριδα μας» τοῦ Ἀντρέα Καρκαθίτου και Ἑλ. Παλαμιχαῖ. Τὸ βιβλίον τοῦτο, κινημένο ἀπὸ ἀστικὴ δέβεται ἰδεολογία, σύμφωνα μὲ τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, και τὴν πατριωτικὴς οἰτιοτείες και νὰ σπρώξει τὴν προσοχὴ τοῦ παιδιοῦ, στὸ φρονικὸ γύρω μας κόσμο, ζετᾶζοντας τὸν τόπο μας, τὴν «Πατριδα» ἀντικειμενικά, μὲ σκοπὸ νὰ βοηθήσει τὴν παρατήρηση τοῦ μικροῦ μαθητῆ. Ἡ γλῶσσα του δημοτικὴ μὲ τὴν ἀξία πέννα γραμμένη τοῦ δηγηματογράφου μας Καρκαθίτου, πού και πού διορθωμένη, φαίνεται, ἀπὸ τὴν ἐγκριτικὴ ἐπιτροπὴ και τὸ μιχτὸ τρόπον τῆς περιφρημῆς ἰδεολογίας τοῦ «Ὀμιλοῦ» εἶσι πὸν τὸ «ἀσκημον» νὰ γραφεται «ἀσχημον», τὸ «ἀρχίδες» νὰ γραφεται «ἀκτίρες» και τὰ τέτοια. Καλὸ εἶναι, πού τὸ Κράτος δὲν ἔβγαλε δικὸ του βιβλίον γιὰ τὴν Δ' Τάξη κ' εἶσι θὰ ἰσπορέσουνε οἱ μαθητὲς πλατύτερα νὰ διαβάσουνε βιβλίον, γραμμένο ἀπὸ ἀληθινὸ λογοτέχνη, πού τὴν ἀξία του δὲν τὴ χρωστᾶ στις αἰώνιες φουέρες του και στὴν τεχνικὴ του ρεκλάμα. Θὰ ἰσποροῦσε μόνον νὰ παρατηρήσει κανεῖς, πὼς οἱ παιδαγωγικοὶ τοῦ Ὑπουργείου δὲν θὰ εἶτανε ἀσκημον ἂν ουσταῖνανε τὸ οἰθῆσιμον ἀπὸ τὸ βιβλίον μᾶς παροῖμιας πού σινωδεῖ τὸ δῆγημα τοῦ «Μπαρμπαραγιώργη».

Ἡ χάρη θέλει ἀντίχαρη
ἕσο και χάρη νὰ εἶναι.

Τὸ παιδαγωγικότερον εἶναι ἡ χάρη νὰ μὴ θέλει κανεῖν ἀντίχαρη, γιαι τότε καινὰ ἰσναλλαγὴ και ροισφῆτι. Πὼς ;

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τὰ περιπετειώδη κινδιστορήματα. — «Κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα. — Ὁ κύριος τοῦ Καρκαθίου.

— Ἡ ἀγάπη πού ἔχει ὁ πολὺς κόσμος γιὰ τὸν κινδιστογράφον, τὸ ἀλλο αὐτὸ θέατρο και σινωπηλὸ κινδιστορήμα δειγνει πὸση σηκασία ἔχει γιὰ τοὺς πὸν πολλοὺς καινὴ πὸν ὄσοι αἰσιτῶνται ἢ θέλουν νὰ αἰσιτῶνται βαθύτερα τὴν τέχνη, τὸ θεωροῦν ἰσημιατο ἢ και τὸ περιφροῦν : ἢ ὑπόθεση. Μολαταῦτα, ἂν τὸ ἐξετάσει κανεῖς καινὰ τὸ πρῶμα, θὰ παραδεχτεῖ ἰσως πὼς ἡ ὑπόθεση, ἂν δὲν εἶναι τὸ ὄλο, εἶναι ἓνα σηκιατικὸ καλλιτεχνικὸ σιοιχεῖο σ' ἓνα κινδιστορήμα, φτάνει νὰ ἔχει τὴ δύναμη ὁ συγγραφέας νὰ ἔξερει νὰ ξεχωρίσει, και νὰ ἰσπορεῖ νὰ δό-

σει τὴς χαρκτηριστικὴς γραμμῆς, εἶσι πὸν νὰ θάνει σὲ κίνηση τὴ φαντασία, και νὰ παρουνεῖ τὴν αἰώνια ζωὴ και τὸν αἰώνιον ἀνθρωπον. Τὸ ἐλάτωμα τοῦ κινδιστογράφου εἶναι πὸς περιορίζεται μόνον πρὸν ὄρατο κόσμο, και σ' αὐτὸν ὄχι σὰ ζωγραφικὴ, παρὰ σὰ φωτογραφία τῆς ζωῆς, κ' εἶσι μῆτε μᾶς ἀφίνει ἰσπο γιὰ τὸ ἀπαραῖτητο ἐκεῖνον παίξιμον τῆς φαντασίας, μῆτε μᾶς καινιδει τὴν καλλιτεχνικὴ φρηκίση τοῦ συγγραφέα, μὸλο πὸν ἰσπορεῖ νὰ μᾶς καινὴ νὰ λυώσουμε στὰ κλάμματα.

— Τὰ περισσότερα κινδιστορήματα μὲ περιπέτεια ἔχουνε τὰ ἰδια ἐλαττώματα μὲ τὸν κινδιστογράφον : μᾶς τραβοῦνε, και, τὴ φαντασία, ὄμως σκλάβα και μὲ καινῆ φρετᾶ και δὲ μᾶς σινεπαῖρουν μὲ καινὴ καλλιτεχνικὴ σινκίνηση δὲ μᾶς δίνουν τὸ σὺμβολον καινῆς αἰώνιας ἀλήθειας. Ὄστω ὁ κόσμος ἔχει δίκιο νὰ τὴ προτιμᾶει ἀπὸ τὰ περισσότερα φρηκιοικὰ τάχα και φιλοσοφικὰ κινδιστορήματα πού, δὲχως νὰ καινιδῶνουν ἐκεῖνον πὸν δὲν καινιδῶνουν τὰ ἄλλα, καινῆται μὲσα σὲ κηλοισιτωμένους σιοχασμὸς και φιλοσοφίες, και πού, ἂν παρουνεῖζουν πολλὴς φρετὴς ἐνδιαφέρον, δὲ δίνον ὄμως ὄχι ζητοῦμε ἀπὸ τὴν τέχνη.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν κινδιστορημάτων μὲ περιπέτεια πασκίζον, και πολλὴς φρετὴς τὸ καινιδῶνουν ὄμορφα, νὰ σκεπᾶσουν τὴς ἀδυναμίες πού εἶτανε παρᾶπάνον, καινῆσιτῆς μας ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἢ ἀπὸ τὸν τόπον ὄσον ζοῦμε, και φρεσιτῆς μας σ' ἄλλους περᾶσμένους ἢ, καινῆ φρετᾶ, και σὲ μελλοῦμενους καιρούς, σὲ καινῆσιτῆς τῶπος, σὴν ἀνατολή, σὲ κησιτωριώδη καινῆσιτῆς, σ' ἄγνωστα βασίλεια, μὲσα σὲ μάγους ἢ φαικῆρες ἢ σὲ ὄχι ἄλλο εἶδος ἀνθρώπων διαφρορετικὸς ἀπὸ καινῆσιτῆς πὸν βλέπουμε καινὴ μὲσα τριγύρω μας.

Ἦετοι ὁ Gerard Bauër, σὸν τελευταῖον τὸν κινδιστορήμα «Κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα», μᾶς καινῆσιτῆς καινὴ ἀπὸ τὴ θάλασσα, μὲσα σ' ἓνα γερμανικὸ ὑποβόρυχον. Θὰ ἰσποροῦσε κανεῖς νὰ πει πὼς ἓνα τέτοιο πρᾶμα ἂν ἰσπορετε νὰ τὸ γραφει καινῆσιτῆς γερμανὸς καινῆσιτῆς, πού ἔζησε μὲσα σὲ ὑποβόρυχον. Ὄμως ὁ Γάλλος συγγραφέας καινῆσιτῆς πὸς τὸ θέμα εἶναι καινῆσιτῆς γιὰ τὴ δουλιὰ του και γιὰ τὴν ἐποχὴ πὸν ζοῦμε. Μᾶς καινῆσιτῆς σὲ βάθη, πὸν μῆτε τὰ εἶδαμε ποτέ, μῆτε και ἰσποροῦμε νὰ τὰ φανταστοῦμε καινὰ καινὰ, και πὸν δὲν ἔξορουμε ἂν τὰ ἔζησε κ' αὐτὸς ὁ ἰδιος. Νά, θέμα καινῆσιτῆς τὴν περιέφρητῆς τοῦ καινῆσιτῆς, και καινῆσιτῆς τὸ καινῆσιτῆς αἰσιτημα. Δὲν ἰσπορεῖ ἀμφιβολία, ὁ διοικητῆς τοῦ ὑποβόρυχου φὸν Χάρτιχ εἶναι ἓνας φρηκῆς, σκληρὸς, φηλόδοξος, ἰσως και καινῆσιτῆς καινῆσιτῆς, πὸν

«Σιοχαζῆτανε και καινῆσιτῆς φρετᾶ ἔλεγε σιογὰ σιογὰ : Ἦε Γερμανία ἔχει σὸν κόσμο ἀποστολή νὰ καινῆσιτῆς τὴν τάξη. Ἦν δὲν καινῆσιτῆς μὲ τὴ φωνιὰ τὴς καινῆσιτῆς τῆς Ἐδρῶλης, ὄστερα ἀπὸ καινῆσιτῆς καινῆσιτῆς δὲ θὰ ἰσπορεῖ καινῆσιτῆς Γερμανία, μῆτε Γαλλία, μῆτε Ἀγγλία, μῆτε ἰσποια ἄλλο — παρὰ ἀταξία. — Πρὸπει νὰ ἰσπορῶνθῆι τὸ πνεῦμα γιὰ τὴν τάξη και τὴν ἰσπορῶνθῆι...»

Μὲσα σ' ἐκεῖνον ὄμως τὸ ὑποβόρυχον εἶναι κ' ἄλλα πρᾶσιτῆς, κ' ἄλλα αἰματα, πὸν ἔχουν ἓναν καινῆσιτῆς και καινῆσιτῆς πὸν καινῆσιτῆς. Εἶναι ὁ ὑπαρχὸς Λε-κῆσιτῆς : πὸν τὸ αἰμά του εἶναι καινῆσιτῆς κ' ὁ καινῆσιτῆς καινῆσιτῆς του ἀντίθετος ἀπὸ τοῦ Χάρτιχ. Εἶναι ὁ γερ-

μανός Ρόλς, άνθρωπος με ανώτερη μόρφωση, που έζησε πολλή καιρό στη Γαλλία και που τή συμπαθεί, που δεν έχει καμιά πεποίθηση στον άρχοντα της Γερμανίας. Είναι άκομα η Μαρία Λέσοερ, από ούσα μητέρα κι πατέρα κάποιο μπουιάλ Γερμανό, ή όποια ύστερα από μιὰ πολύ περιπετειώδη ζωή, έρωτεύεται το Λεβίνσκι και πεθαίνει στα βάθη της θάλασσας, μέου στο καταβυθισμένο έποβρύχιο, στην άγκαλιά εκείνου που αγαπάει. ...

Το δεύτερο μυθιστόρημα αυτού του είδους που μ'ας άποσχολεί σήμερα, και μάλιστα θαλασσινό κι αυτό, είναι «Ο Κόριος του Καραβιού» του γάλλου μυθιστοριογράφου Louis Chadourne. Η υπόθεση όμως δεν ξετυλίγεται ούτε σε γερμανικό καράβι, ούτε σε κανένα άλλο από αυτά που υπάρχουν στον κόσμο τουτό, παρά μέσ στο καράβι ενός μωστηριώδικου άρθρωπου, του Φάν ντεν Μπόοκς.

Μιά παρεία από ταξειδιώτες διαφόρων ειδών : ο καθηγητής Τραμπε, μέλος της Ιατρικής Ακαδημίας του Παρισιού, ο παρισιάνος δικηγόρος Λεμινάκ, ο Άγγλος ζωγράφος Ρόμπερτ Έλβεν, μιὰ Ρώσα, πηγαίνουν να μπαρκαριστούν για το Σίδνεϋ. Όμως δεν προφταίνουν το θαύρι και δέχονται την προσφορά ενός που τους παρουσιάστηκε για έμπορος, του Φάν ντεν Μπόοκς, που τους προσκαλεί να ταξειδέσουν με το δικό του το καράβι. Ύστερα από πολλά και διάφορα επεισόδια, το καράβι, αντί να τους πάει στο Σίδνεϋ, όπως περιμεναν, τους θγάζει σ' ένα άγνωστο θωμιστό νησί του Ειρηνικού ωκεανού! Τότε ο κόριος του καραβιού τους κάνει γνωστό πως θορίσκονται στο βασίλειό του και πως είναι αιχμάλωτοί του. Το νησί αυτό έχει μιὰ θωμιστή φύση που δεν υπάρχει δεύτερη σ' όλο τον κόσμο. Και εδω είναι όλος ο συμβολισμός που, ίσως, δεν πετυχαίνει και πολύ. Γιατί αυτό το νησί, πριν να το ανακαλύψει ο Φάν ντεν Μπόοκς, θωμισκότανε σ' άγρια κατάσταση. Οι κάτοικοί του, θωμισκοί άρθρωποι, ξένοι από κάθε πολιτισμό, ήτανε, πριν να το ανακαλύψει ο παράδοξος άνθρωπος, άραιοι και γεμάτοι υγεία, και ζούσαν ευτυχισμένοι, στεφανωμένοι με λουλούδια και γυμνοί, μη ξέροντας τι θά πεί γδύμνια· δεν εργαζόντουσαν, γιατί ή γή τους έδινε μόνη της το κάθε τι που χρειαζόντουσαν δεν είχαν μίσση κι' έχθρες μεταξύ τους, γιατί δεν είχαν καμιάν ιδιοκτησία· δεν ήξεραν τι θά πεί δικαίο κι' άδικο — μ' άλλα λόγια ζούσαν στο νησί των Μακάρων. Από τότε όμως που πήγε εκεί ο Φάν ντε Μπόοκς, τα πράγματα άλλαξαν μονομιάς. Γιατί αυτός ο παράδοξος άνθρωπος θέλησε, λέει, να γίνει Θεός, και να τους μάθει το θείο Νόμο· και για να τους τονε μάθει, νόμισε πως έπρεπε να τους άκρωτηριάσει, να τους στρεβλώσει και να τους θωμισνίσει. Κι' έτσι ο Μπόοκς έγινε Θεός κι' άρθρωποι που γνώρισαν το νόμο του, έχασαν για πάντα την ευτυχία τους. — Ο συμβολισμός είναι διάφανος : ο παράδεισος της γής, που μ'ας δόθηκε για να ζούμε ευτυχισμένοι, και που εμείς τον κάναμε κόλαση μιὰ ούτοπία στο παρελθόν, όμοια με την ούτοπία που θά μ'ας δώσει την ευτυχία στο μέλλον.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

MERCURE DE FRANCE.—(16 'Οκτωβρ.) Έμιλ Μπερνάρ: 'Ο Κάρολος Μπωδελαιό τεχνουργικός κι' αισθητικός.—Γκωτιέ: Βιολογική εξήγηση των μεγάλων καταστροφών. Ρώμη.—'Αλμπέρτ Έρλιαντ: Νουβή ποιήμα.—'Α. Μπουνός: Πραγματικισμός, ή τέχνη κι' ή αισθητική της διαίσθησης—κτλ.—'Επιθεώρηση Λεκαπενήμερου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗΣ: 'Η περίοδος των επιστημών. (Έκδότης: Βιβλιοπωλείον Γ. Ι. Βασιλείου, Σταδίου 42). Μιά έρευνα που έγινε από το Δ)ρος Βουquet και που άπαντήσανε σ' αυτήν όλες οι κορυφές της σημερινής Γαλλικής Έπιστήμης. Το βιβλίο αυτό, όπως πολύ σωστά λέει ο κ. Β. στο πρόλόγο του είναι άπαραίτητο για κάθε διανοούμενο. Προλείται δρ. 4.

— Έξεδόθησαν υπό του Μουσικού Οίκου Σ. Ραϊτάνου. (Πανεπιστημίου 69). 'Η Τουγκάνα. Οι Μερακλήδες. Οι Παρισιάνοι, 'Η Μωστηριώδης κυρία και Οι Μπερπέδες έξ του Παντοράματος του 1919.

*** ΤΥΠΟΣ ***

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΚΑΙΤΕ:

Μινιών

Μετάφρασις ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓ'ΛΑ:

'Η μπαλλάδα της φυλακής του Ρίντιγγ.

Μετάφρασις Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ:

Το σπῆτι με το άέτωμα

αι άλλα διηγήματα.

Μετάφρασις ΑΘ. Π. ΜΙΧΑ.

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΚΕΝΙΕΦ:

Φάουστ.

Μετάφρασις ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗ.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΚΩΝΣΤΑΝ:

'Αδόλφος.

Μετάφρασις ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ.

ΑΡΘΟΥΡ ΡΑΝΣΟΜ:

'Ο Όσκαρ Ουάιλντ και το έργον του.

Μετάφρασις Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

και Άγγλικής υπό ειδικού καθηγητού, δια νέους και δεσποινίδας. Πλήρης εκμάθησις έντος εξαμήνου. Πληροφορία Χαριλάου Τρικούπη άρ. 7.

ΚΑΠΙΝΑ ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΜΕΞΗ

✠ ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ ✠

κ. Θεοδ. Βελ. Δὲ μᾶς ἀρέσει πολὺ μὰ οὔτε καὶ μέτρον ἔχει τὸ «Πουπουλένιο»—κ. Δσ. Γκιν. Θὺ δημοσιεύει.—κ. Δ. Δ. Δ. Δὲ μᾶς ἀρέσει ὁ στίχος ὄχι ἀρμονικὸς καὶ γεματὸς χασμωδίας. Τὸ «νὶ ξέρει» τῆς πρώτης στρωφῆς ποῦ ἔχει ὑποκείμενο; Ποῦς εἶναι «ὁ γλάφυτης»; Ὅμως δὲν εἴμαστε δικαστὲς, ὅπως γράφεις: διαλέγομε μόνον ποῦ κἀννοῦν γιὰ τὸ φύλλον μας.—κ. Γεωργ. Κανατ. Δὲν εἶναι κ' ἄσκησις, ὅμως ὄχι πολὺ φιλολογικὴ: «Ἐνὶ καλογραμμένῳ ἐρωτικῷ γράμματι.—κ. Π. Αβρ. Ἡ ὀνομασία «νουβέλλα» δόθηκε γι' ἀντίθεσιν εἰς τὴν λέξιν «ρομάντισσ» ποῦ ἦταν τὸ ρομαντικὸ μυθιστόρημα μέσα σὲ μακρινούς καιρούς καὶ τότες. Νουβέλλα λοιπὸν εἶναι μυθιστόρημα παρμένο ἀπὸ τῆς σύγχρονης ζωῆς καὶ μέσα ἀπὸ τὸν κόσμον ὅπου ζοῦμε. Τώρα ὅμως ἡ ἔννοιά του ἔπεσε καὶ πάει νὰ πεῖ μυθιστόρημα δίχως μεγάλη πλοκή καὶ πολλὰς περιπέτειες, καὶ κάπως συντομότερο. Διήγημα εἶναι λέξις ἑλληνικὴ, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωριστῆ καλὰ ἀπὸ τὴν νουβέλλα. Ἄν θέλεις, τὸ διήγημα εἶναι γενικότερη ἔκφρασις. Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μισὴ σελίδα. Τὸ κάθε τι ποῦ διηγεῖται κανεὶς αὐτὰ μὲ λίγα λόγια καὶ ἄτελως. Κι' ἂν σ' ἀρέσουν τὰ μαθηματικά: ἡ νουβέλλα εἶναι πρὸς τὸ ρομάντισσ, ὅτι τὸ διήγημα πρὸς τὸ παραμῦθον.—κ. Δάφνη Μυροῖνη. Τὸ διήγημά σου φαίνεται πὸς θὰ γάρθηκε. Στείλε το κάλε. κ. Μτ. Χρ. Γελάσαμε μὲ τὸ γράμμα σου. Τὸ ποίημα καλοῦται, ὅμως ἔχει μερικὰ ελαττώματα ποῦ τὸ χαλοῦν π. γ. ὁ στίχος: Καὶ σὰν ἡ ἀνοιξὴ ἐρθεῖ, τὸ «πὺ κάλλιο», κτλ. Τὸ «Σὲ κάποια ἄστρα» μποροῦσε νὰ γίνῃ καλὸ, ὅμως ἔχει κατὰ στίχους ποῦ δὲν τοὺς παραδεχόμαστε γιὰ στίχους: Εἶναι μόνον γιὰ τὸ μάτι.—κ. Ωρ. Παλ. Ἡ κριτικὴ σας γιὰ τοὺς τέσσαρσις στίχους ἔχει πολὺ ἀίσθημα, μὰ ὄχι κριτικὴ τέχνη.—κ. Ποτ. Σταυρ. Δὲν κατορθώνεις νὰ πεις τέλεια κείνο ποῦ θέλεις.—κ. Κ. Δ. Θεολογ. Εὐχαριστοῦμε. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ψυχῆρι εἶναι Sénat, Paris Ὁ «Γέρον Πλάτανος» ἔχει μερικὰς ἀτελείας: «Συμὰ εἰς τὸ χωριό», «ἀπ' τὸ λιποῦσι τοὺς διαλάτες ἰσκι ἄνεσι» κτλ. Γιὰ τὸ Σηπ. κ. τ. Γλωσσ δὲν ἀξίζει κίσχη ληθεῖ ὁ «Νουμάς». Ἔχεις δίκιο. Ἡ «τριανταφυλιά» ἂν μποροῦσε νὰ συζητῆ σὲ λογιότερους στίχους, κ' ἂν μποροῦσε νὰ γίνῃ.—κ. Α. Δ. Κ. Ἡ Ρήμα πολὺ κοινὸ.—κ. Δ. Ἰκ. Δὲ ξέρομε ἀν' εἰς τὴν γνώμη μας. Λάβαμε τὸν Παράδεισον. Ἡ σελίδα μὲ τὰ μικρὰ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευτῆ ἀκριβὸς ἕως εἶναι γραμμένη, μὰ μήτε νὰ σοῦ τὴν στείλομε πίσω μποροῦμε. Φαντάσου τί θὰ τραβούσαμε, ἂν ἀρχίζαμε αὐτὴ τὴν φράσιν.—κ. Α. Μποροῦ. Ἡ Νινέτα, ἂν καὶ δίχως πολλὴ κίνησις, εἶναι ὁμορφα γραμμένη καὶ θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευτῆ, ἂν ἦταν γραμμένη σὲ κάπως στρωτοτέρα δημοτικῇ. κ. Μ. Καλονέο. Ὑπάρχει ἕνα γράμμα συστημένον στὸ γραφεῖο. Ζήτησέ το ἀπὸ τὴν δεσποινίδα τοῦ γραφεῖου μας.—κ. Ἀπλοϊκὸ. Ἄνακατενεῖς τὴν δημοκρατίαν μὲ τὸν ἀσπισμό. Σήμερα δημοκράτες εἶναι ὅλοι οἱ ἄστοι, δηλαδὴ φευδοδημοκράτες. Οἱ ἀληθινοὶ δημοκράτες εἶναι μόνον οἱ σοσιαλιστῆς.—κ. Ἀγαγνώστη τῆς Διάπλασης. Ἀφῆστε τοὺς καὶ τοὺς δύο νὰ κουρευοῦνται. Τοὺς λιβέλλους δὲν καθοῦνται νὰ τοὺς ἀνασκευάσουνε: τοὺς ἀγνοοῦνε. Αὐτὸ κάνουμε κ' ἐμεῖς γιὰ τὶς κριτικὰς—λιβέλλους, εἴτε Ρωμαϊκὰς εἴτε καὶ ξένες.—κ. Ιγρίσι. Χαριστομένα, πολὺ χαριτωμένα τὰ στίχια σου, μὰ καὶ «τὰ λόγια τῆς τρελλῆς» δειγνόνε τὸ λογάριον εἰς τὴν λογοτεχνίαν ὅμως τοῦτο δὲν ἀρκεῖ: πρέπει νὰ ἔπαρχει ἢ νὰ βγαίνει κάποια ἰδέα, χρειάζεται λίγη κίνησις. Τὸ κομμάτι αὐτὸ, μέσα σ' ἕνα διήγημα, θὰ ἦταν πολὺ ὁμορφο.—κ. Κ. Α. Πολὺ καλὸ. Θὰ δημοσιευτῆ στὸ ἐρχόμενον. Στείλε καὶ ἄλλα, Σύστησε τὸ γράμμα σου: Διεύθυνσις «Νουμά», Ἡ δικαιολογία τοῦ τίτλου ἔχει δημοσιευτῆ στὸν τόμον τοῦ 1911.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοὺς κ. κ. ὀδοντοιατροὺς

Εἰς τὸ κατάστημα LABARBERA, I. ΚΑΝΑΡΗ καὶ Σία, Σταδίου 3, παρελήφθησαν τὰ ἀναμενόμενα ὀδοντοιατρικὰ εἶδη τοῦ ἐν Λονδίῳ Οἴκου C. ASH SONS et Cie.

Ἡ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ "ΤΥΠΟΣ,"

ἔχει ἀντιπροσώπους τῆς εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἱκανοὺς ν' ἀναλάβουν τὴν πώλησιν τῶν βιβλίων τῆς καὶ λοιπῶν ἐκδόσεών τῆς ἐπὶ προμηθείᾳ.

Ἄπευθυντέον δι' ἐπιστολῶν:

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ "ΤΥΠΟΣ,"

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3.

ΑΘΗΝΑΣ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ
εἶναι τὰ

ΚΑΤΑΠΟΤΙΑ ΚΟΥΡΙΕΡ
Γιατρεύουν τὴ νευρασθένεια, ἀτονίαν, τοὺς πυρετοὺς καὶ πουλιοῦνται σ' ὅλα τὰ φαρμακεία

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΛΑΣΙΚ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 9. 5. 9.

ΠΡΑΚΤΩΡ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ

ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ
ΕΜΠΟΡΟΣ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΒΡΑΝΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΕΥΣ & ΕΞΑΓΩΓΕΥΣ

ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Διεύθυνσις: GEORGE VRANAS

49-51-57. Greenwich St. & 16 Trinity Place

NEW YORK, City. U. S. A.